

Junis

28.2.1921.

"
Ålskade Inormor!

Hur tungt kännes det inte att vara
så här långt borta dessa dagar ifrån
er alla därhemma. Tankarna tra ju
dagligen & stundligen gått hemåt den
här siste tiden. Bäst anade jag i somras
när jag siste gången var öfver till Hilde-
borg, att jag aldrig skulle få se Inorfas
onen, och så länge onan kan kopplas
onan ju alljämt & jag gladdes åt varje
minut som gick närmare tiden för min
hemresa. Och nu, hur förändradt är inte
allt, när jag kommer hem, om er Inorfa
är borta. Inormor vet nog, hur innerligt
jag höll af honom. Och att jag hade fått
era hemma om, när jag kanske hade kun-
nat vara Inormor till någon hjälp. Men
jag sitter här långt borta & det är bara
tankar & böner som kunnat gå hemåt.

Det är refjängen i en posten som jag hört
i reformerta kyrkan i Alger som ständigt
kommer för mig: Hs oras ont de van

En stor penn från Dromors si ämne
tillgifna med Dromors sörjande
Carola.